

Tímea szerelmes

szerelmes

Tímea elvesztette a türelmét, lemondott arról, hogy a középső visszapillantó tükörre szerelt, kis kék gumielefánt tartózsínörját képes kicsomózni. Letépte zsinórostul.

– Mit csinálsz! – sziszegett be az apja a lehúzott ajtóüvegen át.

Tímea a kezébe nyomta a figurát.

– Tüntesd el, látni se bírom!

Hangosan mondta, hogy az anyja mellett álló másik személy is meghallja. Undorodott az elefánttól is és az átizzadt hónaljú, agyonmosott, kockás ingben, élre vasalt, mégis hurkákban lógó nadrágban vigyorgó eladótól is. A cipője orrát úgy formázták, hogy ha a két lábát egymás mellé rakja, félkört képezzen. A lány megfigyelte, hogy a Juhosnak nevezett, visszataszító férfi ezt időnként meg is teszi, és lesi a félkört.

Badal behajolt a lányához az utasfülkébe.

– Tetszik? Megvegyük?

Tímea nem hagyta magát megzavarni az utálkozásban, nem válaszolt.

– Hallod?

Aztán nagy kegyesen bólintott.

Badal úgy viselkedett a lányával, mintha folyamatosan mérges lenne rá, pedig kisebb korában ötpercenként megpusztilta. Aztán egy napon, legalább is így emlékezett vissza, a lánya átnézett rajta, mintha levegő lenne. Ő közeledett, Tímea pedig nagy ívben kikerült. Kinn orkánszerű szél fúj, fekete felhők vágattak az égen. Badal nem tudta eldönteni, hogy az undorító időjárásnak is köze lehetett-e a viszonyuk megváltozásához.

Hátralépett a kocsihoz. Jelezte Juhosnak és Badalnének, hogy a lánya méltóztatott dönteni.

Juhos csak erre várt. Az udvaron lévő, alkatrészekkel teli asztalra mutatott.

– Doktor úr! Összekészítettem pár hasznos dolgot, tessék nézni! Még jól jöhetnek! Ezek itt fékbetétek. Nem mintha a benne lévő kopottak lennének, hiszen ki tetszett próbálni. De hát minden elkopik egyszer. Ez itt indexkapcsoló, együtt az ablakmosó kapcsolójával. Van egy fék munkahenger. Különböző pár hete cseréltem, a műszaki vizsga előtt. Olcsón megszámítom ezt a kis kanna motorolajat, ezt a fajtát használtam, kicsit néha ugyanis utána kell tölteni. – Fölmutatott egy Badal számára teljesen ismeretlen tárgyat. – Tetszik tudni, hogy ez mi? Rotor! – felelt a saját kérdésére lelkesen. – Bármikor elromolhat az úton, ugye, hát nem lát bele az autójába az ember. – Kézbevett egy lapos valamit. – A gyújtás-

kapcsoló fedél is hasznos. Ha nehezen indul be a kocsi, érdemes megvizsgálni, a fogyasztásra is kihat, ha repedt.

Tímea hirtelen beindította a motort, gázt adott, és gurulni kezdett.

– Hova mész? – kiáltotta Badal.

– Autózom egy kicsit. – közölte a lány.

Gúnyosan vigyorgott, sejtette, hogy földühíti az apját.

– Miért? Baj? Nem az én kocsim?

– Ne menj sehova! Velünk jössz haza!

– Hagyd, látod, mennyire örül neki! – szólt közbe Badalné. – Születésnapja van!

Badal fölnyársalta a feleségét a tekintetével. Nem és nem! Nem akarta.

– Segítsen otthon! Vendégek jönnek. Most nincs idő kocsikázásra!

Tímea hatalmas gázfröccsel kihajtott az udvarból.

Juhos úgy gondolta, most már nem halogatható tovább a kérdés, az asztalra mutatott.

– Akkor tetszik kérni ezeket, doktor úr?

– Hagyjon már engem! – legyintett Badal. – Nem autószerelő vagyok, hanem orvos!

Eszébe jutott, hogy a lányának sajátkezűleg kellett volna aláírni az adásvételi szerződést. Tombolt a dühtől. Juhos a kezébe nyomta a vételár kifizetéséről előre megírt elismervényt, jelezve, hogy a szerződést ráér a vevő később aláírni, de a pénzt most kéri.

Badal kezdte Juhos markába számolni a címleteket. Többször is eltévesztette. Türelmét veszítve, a felesége kezébe nyomta az egész pénzköteget. Egy lépést hátrált, hogy zavartalanabban gyűlölködhesen. Abba az irányba nézett, amerre a lánya eltűnt, közben azért egy-egy pillantást vetett a felesége kezére is. Meg a Juhoséra, amelyben szaporodtak a bankók.

Teltek az órák, a vendégsereg mind egy szálig megérkezett, sőt, valamelyik buzgó jelenlévő, amikor Badal nem figyelt oda, és nem tudta megakadályozni, kihozta az emeletes tortát a tizennyolc gyertyával.

A pofátlan lánya percekkel ezután kanyarodott be a villa kertjébe.

Mínta mi sem történt volna, kiszállt az autóból, odalibbent a többiekhez, fölényes mosollyal az arcán.

– Hol voltál? – ordított rá Badal.

Tímea állta a tekintetét, némán.

Mialatt a doktor nem nézett oda, Marika, Tímea legjobb barátnője meggyújtotta a gyertyákat. Tímea közeledett, hogy elfújja őket.

– Előbb menj be, és mosd meg a kezed! – üvöltötte Badal.

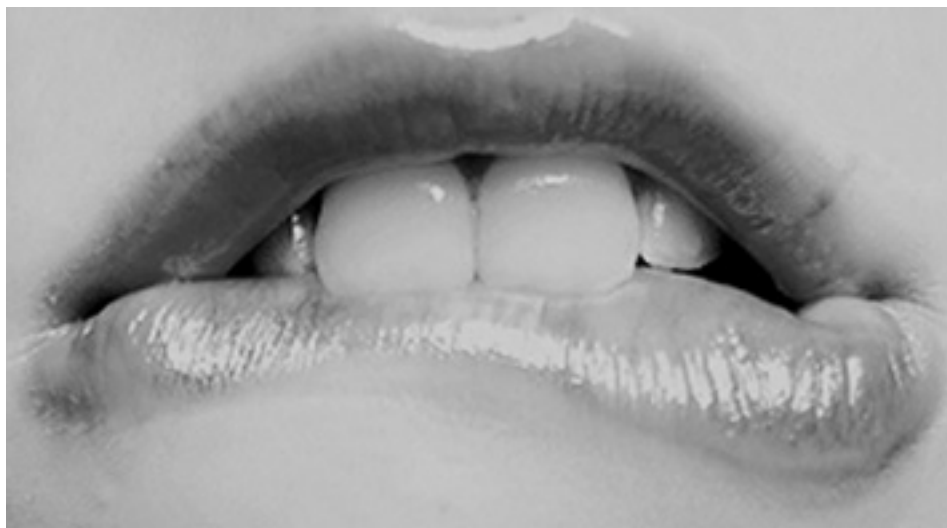
Erre már Badalné is közbeavatkozott.

– Legalább a születésnapján hagyd őt békén!

Minden jelenlévő tudta, hogy a doktor és a lánya közt folyamatos a hadiállapot, de ezt az ordítózást a földíszített kertben többen túlzásnak tartották, látszott az arcukon.

A ház irányába elindult Tímea, anyja pártfogó hangját hallván, sarkonfordult, könnyedén elfújta az összes gyertyát.

A vendégek elfelejtettek üdv rivalgani.

Mi a legjobb barátnő feladata ilyenkor, ha nem az, hogy megtörje a csendet? Hajdú Marika átölelte Tímeát, megpuszilta.

– Most sírnom kell, vagy nevetnem? – mondta talányosan, ami nem kerülte el Badal figyelmét.

Tímea nem felelt semmit, pontosabban (a doktor észrevétele szerint) pár pillanatig zavartan tétovázott, aztán tréfaként fogta föl a kérdést.

– Majd ráérsz az érettségi után sírni.

A falu, Lajosfa első emberének, Méhes Sándor tanácselnöknek a felesége, Klári néni következett.

– Gratulálok én is, Timikém, ehhez a csodálatos naphoz! De rég voltam tizennyolc! Gyönyörű vagy! Csak vigyázz az úton, légy óvatos!

– Milyen úton? – érdeklődött Tímea.

A lánya meglepődésére a doktor is fölfigyelt.

– Láttam délután, milyen vadul kanyarodtál.

Az asszony válaszára Tímeának meg kell volna kérdeznie, hogy hol, miféle kanyarban. De nem kérdezte meg. Érdekes, gondolta Badal.

A tanácselnök félretolta a feleségét.

– Ne hallgass az öregasszonyokra! – harsogta vidáman, a doktor szerint túl vidáman. – Fiatalság, merészség! – Két oldalról két puszt nyomott Tímea arcára. – Isten éltesen, keresztlányom!

A névadó ünnepséget, amely által Méhes keresztapának tekinthette magát a tanácsházán tartották annak idején, szigorúan állami keretek közt, párttagok és családjuk esetében szó se lehetett templomról. Mindennek persze a „keresztelő” szó ellentmondott, a kommunista párt mégse volt képes száműzni a szótárból.

Tímea nem hagyta ki az alkalmat, hogy odaszúrjon az apja barátjának.

– Isten? Sanyi bácsi! Kiderült, hogy van Isten?

– Kicsúszott a számon!

Badal önkéntelenül összeszorította az öklét. Legalább ma ne gúnyolódna, gondolta. Ki hagyhatna egy napot! De nem, erre ő nem számíthat a drágalátos lányától. Nyilván ezzel a viselkedéssel kívánja elleplezni a külvilág előtt a titkait.

Egy bíborszínű, különleges csillogású, nyersselyem kisestélyi mindenki tekintetét magához vonzotta. Szilvi, Vendel Kálmánnak, a közeli Füzes városi párttitkárának a lánya viselte. Párizsban tanult egyetemen, ott tett szert a szocialista ruhaiparban nem gyártott ruhakölteményre. Miután kivárta a tanácselnök alakítását, Tímeához lépett.

– De tök jó a ruhád, Szilvi! – lelkesedett Tímea.

Közben rá kellett volna néznie, gondolta Badal. A lánya már többször közölte, hogy az érettségi után ő is Párizsban kíván továbbtanulni, persze semmiképpen nem az orvosi egyetemen. Érdekes, jutott eszébe, az utóbbi hónapokban nem hozta elő ezt a témát. Gyanús!

Miután a két lány összeölelkezett, Tímea fölsóhajtott.

– Hiába, Párizs, az Párizs!

A kerítésen kívül járó-kelő lajosfaiaknak ez az imperialista francia fővárost dicsérő kifakadás megdöbbenő lett volna, szerencsére a kert nagy mérete miatt, nem hallották.

– Mikor látogatsz meg? – kérdezte Szilvi.

Tímea nevetett, Badal szerint mesterkéltén. És ahelyett, hogy kérdően, sőt követelően az apjára nézve, valamilyen körülbelüli ígéretet tett volna, tréfával ütötte el a dolgot.

– Majd, ha arra járok, beugrom.

– Komolyan gondolom – bizonygatta Szilvi. – Gyere ki valamikor még nyáron, mert szeptembertől átmegegyek New Yorkba.

– New Yorkba? – Ez újdonság volt egy időközben melléjük surranó fiatalember, Rába Károly tanácsitkár számára is. Viszont rögtön eszébe jutott, hogy az előző héten bizonyos politikai fejlemények hatására megfogadta, hogy semmin nem lepődik meg. – Jó, ezt majd megbeszélitek később! – mondta.

Ő fülrángatással köszöntötte föl Tímeát.

Mínthogy egy ideje a házigazda nem kiabált az ünnepelttel, föloldódott a hangulat. Ibolya néni, a füzesi kórház belgyógyász főorvosának, doktor Nógrádi Albertnek a felesé-

ge megállította a széke mellett elsüvíteni szándékozó Méhes Gábort, a lajosfai tanácselnök fiát. Párszor már alkalma nyílt megtapasztalni, hogy a fiatalember a nyugati gyártmányú gépkocsik nagy rajongója. Leültette a mellette lévő, éppen üres székre, s miközben a különféle vendégyerekek körülöttük rohangásztak, valamint pezsgősüvegek durrogtak, kikérte a véleményét, a nemrég vásárolt, fekete BMW-jükről.

Beindították a lemezjátszót, egyelőre egy pár táncolt, Timi és Karcsi. Méhes Gábor épp Szilvi felé igyekezett, hogy fölkerje, amikor megakadályozták a továbbhaladásban.

– A négyajtós BMW konzervatív forma, ehhez jön még a fekete szín – mondta.

– Az férjem szerint egy ilyen autó tiszteletet ébreszt még a rendőrökben is. Én megsü-lök benne, fullasztó akkor is, ha nincs kinn meleg. A fekete elnyeli a hőt. Allergiás vagyok a légkondicionálóra, de a férjem hallani sem akar róla, hogy lecseréljük.

– Érthető. Biztos nem könnyen jutottak hozzá – mondta Méhes Gábor. – Majd gyorsan odaszólt a fiának, aki homokot szórt a húga fejére. – Gabika! Hagyd abba!

A figyelmeztetésnek nem lett foganatja. Az apa magához parancsolta a fiát, aki kellenül elindult felé.

– Álmosak – szögezte le Nógrádiné. – Az enyémeiket ezért nem hoztuk. Az ikreim estefelé már nem tudnak mit kezdeni magukkal, fölforgatnának mindent. A múltkor azt mondták az óvónőnek, hogy föl vágják a hasát, és kieszik belőle a gyereket. A nő terhes, elállt a szava. De majd kénytelen lesz hozzászokni a fiaim szövegéhez. Az apjukat föl akarták robbantani. Részletesen előadták, hogyan fognak vele megetetni egy atombombát. Szerznek egy egész kicsi bombát, beteszik a borospoharába, ő kiissza, és amikor szétszaggatja a bomba, beszórják a darabjait a kukába.

Gabika, ezt hallván, tágra meredt szemmel bámulta Nógrádinét.

Vendel Kálmán füzesi párttitkár, valamint Méhes és Badal elvonultak szivarozni egy távolabbi asztalhoz. A lajosfai tanácstitkár, Rába Károly, miután megtáncoltatta Tímeát is, Szilvit is, odaoldalgott hozzájuk. Illedelmesen megvárta, míg helyet kínáltak, jelezve, hogy megtiszteltetés számára leülni.

Vendel épp azt mesélte valakikről, hogy egy kocsmában gyűlnek össze esténként, és teljesen nyíltan uszítanak.

– Hol? – érdeklődött Méhes.

– Nem tudom, mi a neve. Új hely, nem rég nyílt. Beérsz Füzesre, a főutcán jobbra térsz. A második utca balra.

– Az a Szamuely, nem?

– Egyelőre – bólintott Vendel. – Állítólag már azt is tervezik, hogy visszakövetelik a régi nevét.

– Miért, mi volt a régi neve? – kérdezte Badal.

– Árnyas utca – kottyantotta Rába.

Persze kívárta az illendő időt, és csak akkor szólalt meg, amikor, nyilvánvaló lett, hogy senki nem fogja tudni.

Ezután megint csönd következett, ki tudja, ki, mire gondolt a régi név hallatán.

– Jön a maszek világ – mondta Méhes.

– Mi lesz itt még, úristen! – sóhajtott föl Vendel.

Badal megvonta a vállát.

– Mi lenne?

Közben meg épp arra gondolt, hogy mi lesz, sőt, hogy mi van. Már mint a lánya körül. Messziről is szemmel tartotta. Marikával és Szilvivel heherésztek egy asztalnál. Valamit ittak. Vajon mit? Színtelen volt, lehetett bármi. Lehetett bármi a témájuk is, csak nem biztos, hogy Badal vidáman nevetgélt volna, ha hallja.

– Korompai azt mondja, hogy fogadásokat kötnek arra, hogy mikor mennek ki az oroszok – folytatta a beszámolóját Vendel. – És ő, a város rendőrkapitánya tehetetlen. Meg van kötve a keze. Főntről azt az utasítást kapta, hogy hagyja békén őket. Csak figyeljen. A rendre. De milyen rendre?! Hol van itt már rend?

– Akármilyen világ is jön, jó közigazgatási szakemberekre szükség van – szögezte le Méhes. Badal felé fordult. – Orvosokra szükség van.

Vendel más oldalról fogta föl a dolgokat.

– A munkásország lázadzik. Ők készek megvédeni a munkás-paraszt hatalmat, de valaki azt mondja, hogy ne! Valakik megint szabad folyást engednek az eseményeknek, ugyanúgy, mint 1956-ban, az ellenforradalom előtt.

– A te helyzeted a munkásmozgalmi múltad miatt kicsit más, Kálmán – mondta Méhes. – De gondoldj arra, hogy egy többpárt-rendszerben is pártok lesznek. Te pedig jó szervező vagy, az emberek szeretnek, adnak a szavadra. Mitől félnél?

Vendel Kálmán fölemelte a hangját.

– Utálom az egészszet, értitek! Én nem arra esküdtem föl az ellenforradalom után, hogy tétlenül nézzem, amíg a nyakamra teszik a hurkot!

Méhes nem értett egyet vele.

– Nem eszik olyan forrón a kását – morogta.

Erre már Rába Karcsi is fölbátorodott.

– Milyen hurkot? Kálmán bácsi, ne túlozzunk azért!

Vendel hirtelen méregbe gurult.

– Nem tudom, miért vagytok olyan naivak! Én a magam részéről gyűlölöm a kapitalizmust, volt egy kis tapasztalatom róla a háború előtt.

– Senki sem akarja, hogy vér folyjon – szötte tovább a saját gondolatait Méhes. – Erősek vagyunk. Feltételeket szabunk majd.

Vendel ennek ellenére továbbra is kitarított gyanakvó és vészjósló álláspontja mellett.

– Könnyű a főnököknek Pesten! Némelyek már nagyon készülnek a váltásra. Bankszámlákat nyitottak Svájcban.

– Te elhiszed ezt a pletykát? – kérdezte tőle Badal.

Úgy érezte, hitetlenkednie kell, ez a legjobb módszer ilyenkor. Fél éve neki is működött számlája egy megbízható, titoktartó svájci bankban. Még a felesége se tudott róla.

Rába Karcsi megint nekibátorodott, most is támogatást remélt Méhestől.

– Nem kellett volna annyi nyugati adósságot fölvenni! – jegyezte meg szarkasztikusan.

Vendel vörös fejfel rákiáltott.

– Ki vette föl? Te? Én? Ez is előre megfontolt szándék volt. Valakik nagyon is tudják, mit akarnak!

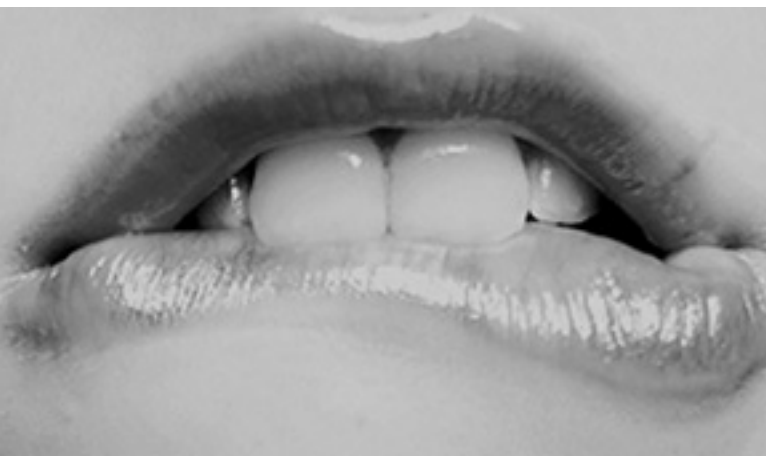
Badal észrevette, hogy a felesége boroskancsóval és kellő számú pohárral közeledik feléjük.

– Ne politizáljunk, elvtársak! – kiáltott föl. – A lányom többször nem lesz tizennyolc éves ebben az életben! Igyunk!

A kínos kezdet után most felhőtlenül örülő apának próbált látszani, igaz, ezt megkönynyította, hogy maga az ünnepelt nem tartózkodott a közelben.

Viszont késő este, miután az utolsó vendég is eltávozott, folytatódott a gyötrelme. Meghallotta, hogy a fürdőszobában tartózkodó lánya előbb nyögdecsel, aztán öklendezik.

Gondolkodás nélkül benyitott, megpillantotta a vécékagyló fölé hajló lányát, aki előbb riadtan föl nézett, majd Badalt félrelökve, szó nélkül kirohant.

Badal újra visszatért a szokásos apai hanghoz.

– Nem tudod lehúzni? – ordította.

Mielőtt megrántotta volna a fogantyút, belesett a kagylóba. Homályosan, tompa fény-nyel tükröződött a víz a lefolyóban, és a homorú felső mélyedésben összegyűlt anyag se volt átlátszó, nyilván valamilyen váladék keveredett bele. Nem normál hányás, semmilyen szárazanyagot nem lehetett benne fölfedezni.

Látta, hogy koccintgatott a lánya délután. Esetleg mindenfélét összeivott.

Lehúzta.

Ezt követően se hagyta el a fürdőszobát. Bámulta az ekkor már kétségtelenül tiszta vizet. A különbséget látta maga előtt. Vajon milyen természetű volt az előző lé?

Éjszaka fölébredt. A fürdőszobába vezetett az útja, lopózkodva tette meg. A vécékagylóban nyugodtan, átlátszóan fénylett a víz.

Reggelre Badal alapállapotba került, ami persze nem volt azonos a nyugalommal. Ez hónapok óta nem adatott meg neki. De még a viszonylag elviselhető állapot is ellillant. Timi föltépte a szobája ajtaját, vágatott keresztül a nappalin, sminkkelt arccal. Badal szerint az utóbbi időkben a „kenceficét” is túlzásba vitte.

– Eldugtátok a slusszkulcsomat? – csattant Tímea hangja.

– Hová mész, kislányom? – kérdezte Badalné.

Tímea fölmutatta a kezében lévő jegyzetet.

– Miért kérdezed, amikor tudod?

Badal nem állta meg, bekapcsolódott.

– Mit tud?

A lány tüntetően az anyjához fordulva válaszolt.

– Mondtam neked tegnap, hogy bemegyek Füzesre a Marikához tételeket kidolgozni. Az is baj, hogy tanulok!

– Tanulni egyedül is lehet – fejezte ki a véleményét Badal.

– Te csak tudod – villantotta a lány a tekintetét az apjára.

Ennyi. Utána megint az anyjához beszélt.

– Nem érdekel a történelem! Mindig is rühelltem. Ketten sokkal könnyebb átrágni magunkat azon a rengeteg hazugságon!

– Milyen hazugságon? – kérdezte a doktor, magára zúdítva a lányában összegyűlt minden ingerültséget, gúnyt, ellenségességet.

– A ti hazugságaitokon. Az idióta elméleteiteken. Csak az évszámok stimmelnek, semmi más.

– Mikor jössz haza? – kérdezte Badalné.

Tímea megvonta a vállát.

– Majd ha befejeztük.

– Ez nem válasz! – ordította Badal.

Tímea túlüvöltötte.

– Nem tudom!

– Kislányom! Miért nem beszélsz normális hangon velünk? – sopánkodott Badalné.

– Én?! – bökött ujjal magára Tímea. Az apjára mutatott. – Ó! Tegnap is botrányba fullasztotta a születésnapomat, nem vetted észre?

– Ne túlozz! – mondta Badalné.

Tímea gúnyos hangon utánozta.

– Ne túlozz!

– Autót vettünk neked – mondta Badalné.

A lány kijelentette, hogy csakis azért, hogy ők szabják meg neki, mikor használhatja.

Badal fölmarkolta a komódról a kulcsot, és a lánya felé dobta. Tímea könnyedén lecsapott rá a levegőben. Rávigyorgott az apjára, majd talán a mozdulat okozta sikerélménytől, talán a közeli autózás örömétől nyugodtabb hangra váltott.

– Csak akkor vagytok elégedettek, ha az itthon gubbasztok, és úgy tesztek, mintha tanulnék?

– Mi az, hogy úgy tesz? – kérdezte Badalné.

– Mert nem hagysz békén! – felelte Tímea. – Percenként bejársz a szobámba, hogy mit kérek enni vagy inni. Ellenőrzöl. Nem lehet kibírni veletek!

– Csak azt akarjuk, hogy jól felkészülj az érettségire – mondta Badalné. – Apád akkor tud segíteni, ha bizonyos pontszámot elérsz.

– Nem kell a segítségem! Nem akarok orvos lenni!

– Ezt már egyszer megbeszéltük! – szólalt meg Badal, magához képest, szinte halkán.

– Te megbeszélted magaddal! – rivallt rá Tímea.

– És most éppen mi akarsz lenni? – érdeklődött Badal.

– Apáca!

– Micsoda?! – álmélkodott Badalné. – Nálunk nincsenek is apácák! A háború után betiltották a rendeket.

– De vannak! – vágta rá a lány. – És még többen lesznek!

Badalné elképedve tekintett a férjére. – Hol?

– Azt képzelitek, hogy örökké ebben az országban fogok élni? – kérdezte Tímea. Elmerengve maga elé nézett.

– Ülnék a cellámban és senki se zavarna.

– Látod, nem kellett volna megvennünk az autót érettségi előtt! – mondta Badal a feleségének. – Nem csavarogna annyit a drágalátos lányod!

Tímea lecsapta az asztalra az autókulcsot. Kirohant a házból.

Badalné azonnal arra kérte a férjét, hogy menjen utána.

A doktor tiltakozott.

– Menj te! Te kényeztetted el! Ha én utána megyek, föl találok pofozni véletlenül.

Inkább a szobája felé távozott. Így nem volt ott, amikor Tímea visszajött, fölkapta a kulcsot, és szó nélkül újra kirohant.

Nem volt jelen, de az ablakából figyelemmel kísérte a történéseket. Látta a lányát beszállni az autóba, és kikanyarodni a kapun.

Máris emelte a telefont, és Irénke, a titkárnő közreműködésével kapcsolatba lépett Korompai Lajossal, Füzes rendőrkapitányával.

– Szevasz, Gyuszikám! Mit tehetek érted? – hallotta a barátja tette kész hangját.

– Most indult el – közölte.

– Kicsoda?

A barátja először nem kapcsolt, bár korábban mindent részletesen megbeszéltek.

– Timi.

Korompai mélyet sóhajtott.

– Komolyan azt akarod, hogy ráálljunk?

– Megegyeztünk – mondta Badal. – Azok után, amit éppen te tudattál velem, még csodálkozol?

– De lehet, hogy az egész nem komoly, és hülye voltam, hogy idegesítettelek.

– Most meggyőződhetünk róla.

– Gondold meg, a lányod mégse gonosztevő!

– Az legyen az én problémám. Megteszed?

Korompai kis szünet után válaszolt.

– Megnézem, van-e épp szabad emberem.

– Kérlek szépen! Ugye lesz?

Nem érkezett válasz.

Miután lerendezték a dolgot, Badal más irányba terelte a beszélgetést.

– Hallom, sok a munka. Egyesek pártokat szerveznek.

– Neked is telebeszélte a fejedet a Kálmán?

– Miért, nem igaz?

– Képzeltőtök ti ott falun abban a nagy csöndben.

Nincs is olyan nagy csönd, gondolta Badal. Eszébe jutott, hogy épp előző hajnalban egy falubeli asszony hasba szúrta az urát, de nem mondott semmit, nehogy föltartsa a kapitányt az intézkedésben.

Megígérte, hogy este fölhívja Korompait az otthoni számán. A rendőrkapitány bizonytalankodott, hogy talán aznap nem is jut el hozzá a jelentés, amiért Badal telefonálna.

A doktor azt akarta, hogy a barátja minél előbb a tettek mezejére lépjen. Hümmögött, majd elköszönt.

Még idejében. Így mikor Tímea leparkolt egy fűzesi ház előtt, bizonyos távolságra mögötte egy másik gépkocsi is lefékezett. A lány kiszállt, bement a házba, melyről a két követő nyomozó pontosan tudta, hogy nem Marika, a barátnő lakik ott.

Tímea hamarosan egy más felderítés kapcsán is megfigyelt személy társaságában jelent meg újra, jöttek ki a kapun. Beszálltak a lány autójába.

A férfit Suszter Balázsnak hívták, betöltötte a harminckettedik életévét, a helybéli gimnáziumban tanított magyar nyelvet és irodalmat. A nyomozók látóterébe azért került, mert egyike volt azoknak, akik rendszeresen eljártak a Szamuely utcai, közelmúltban nyílt étterembe, ahol éles politikai vitákat folytattak, valamint egy társaságot kívántak megalapítani. A nevében még nem egyeztek meg, de az ötletek közt fölmerült a „szabadság” szó is. Azt tervezték, hogy hivatalosan is bejegyeztetik.

A lány és Suszter a városból kifelé haladtak.

Fűzes határában, a jelzőtáblánál a követő autó megállt. Este Korompainak magyarázkodnia is kellett, mikor a barátja fölhívta. A rendőrkapitány azt állította, hogy nem volt „kapacitása” tovább követni őket. A rövid vitát azzal zárta le, hogy végül is a barátja megtudta, amit akart. Tímea Suszter Balázssal találkozott, és föltehetőleg vele töltötte a napot.

Korompai búcsúzaskor valami megnyugtatót akart mondani.

– Ne izgulj! Majd teszünk valamit az ügy érdekében.

Badal megkérdezte a barátját, hogy mire gondol.

– Talán le lehet beszélni a tanár urat a lányodról – válaszolta a kapitány titokzatosan.

A doktor egy másodpercet sem aludt, hiába bújt ágyba föltűnően korán. Az időpontban célzás rejlett. Azt akarta, hogy ha lánya megérkezik, a szemére vethesse, hogy ők már aludtak, olyan későn jött.

Badal forgolódott-forgolódott, majd gondolt egyet, és fölkel. Badalné érdeklődésére, hogy hova megy, azt felelte, hogy a vécére. Az asszonynak arra a következő, logikus kérdésére, hogy mennyi az idő, már nem is válaszolt, inkább gyorsan becsukta maga mögött a szobaajtót.

A vécében az első dolga az volt, hogy lehúzza. Aztán fölnyúlt, elzárta a tartály csapját, végül a kagyló hajlatából kézzel kisöpörte a vizet, hogy teljesen száraz legyen.

Visszafeküdt az ágyába, és várt.

Megérkezéskor Tímea igyekezett minél halkabban mozogni, de persze vécére el kellett mennie.

Pisilés után meghúzta a láncot. Nem jött víz. Nem nagyon bánta, még örült is, hogy nem csap zajt. A vizelet ott maradt a hajlatban.

A lány elvonult a szobájába, a doktor pedig kivárta a kellő időt. Szerencsére a feleségét elnyomta az álom, nem kérdezősködött, mikor Badal újfent a vécére settenkedett.

Előzőleg a konyhaszekrény egyik fiókjából magához vette az odakészített kávéskanalat és kémcsövet. A kagylóhajlatban összegyűlt vizeletet a kanállal belapátolta a megdöntött kémcsőbe.

Az összes kulccsal folszerelkezett, ami lehetővé tette, hogy a lakással egybeépített rendelőbe átjusson. Mivel nap közben mindent előkészített, gyorsan elvégezte a terhességi tesztet.

Biztosra vette, hogy a lánya terhes, csakhogy az eredmény negatív volt. Maradt még elég vizelet a kémcsőben, megismételte a tesztet. Másodszer is ugyanaz jött ki.

Amikor Korompai révén a gyanújából tény lett, vagyis a tudomására jutott a lánya szerelmi kapcsolata és az is, hogy több mint harminc éves az illető, azonnal eszébe jutott a lánya születésnapjára öklendezése. Attól fogva szilárdan hitte, hogy Tímea terhes.

Nem igazolta a kémia.

Na és?

Elkezdte nevetségesnek találni a folyadékok elszíneződésére vagy el nem színeződésére alapozott tudást.

Visszament a hálószobába, persze elaludni nem volt képes. Vízben fojtogatta, tűzbe dobta, kátrányban főzte a számára

ismeretlen tanárt. Hagyta, hogy jó sokáig könyörödjön, aztán mégis lenyúzta a bőrét. Le-fűrészelte a karját, parázsló kámpóval nagy darabokat tépett ki a húsból.

Reggel az első szava az volt a feleségéhez, hogy:

– Terhes.

– Kicsoda? – kérdezte Badalné.

– Tudtam! Sejtettem! – sziszegte a doktor felelet helyett.

– Timi?

– Naná, majd te!

– Kitől?

– Egy bűnözőtől!

– Egy bűnözőtől?

– Miért, ha egy gimnáziumi tanár lefekszik a tanítványával, az nem büntetőjogi tényállás?

– Te már azt is tudod, ki az illető? Miért nem szóltál erről nekem semmit?

– Suszter Balázsnak hívják, nem ismerős? A kedves magyartanár!

– Az ebben a szörnyűségben a külön szörnyűség sopánkodott Badalné –, hogy képes voltál előlem mindezt eltitkolni!

– Mít gondolsz, miért nem szóltam? Meg tudtad volna állni, hogy ne kezdj el puszogni a lányoddal, hogy az apád azt mondta, hogy ne mondjam el neked, de én elmondom neked, te viszont ne mondd el neki, hogy elmondtam neked, mi nők tartunk össze! ... Nők! ... Ez a te nevelésed!

– Ilyesmire nem lehet *nevelni!*

– Milyesmire?

– Hogy kibe lesz szerelmes egy fiatal lány, az nem nevelés kérdése!

– Szerelmes? A tanárja! Nem fogtad föl? Több mint harminc éves! Az apja 1956-ban emigrált! Egy ellenforradalmár fiáról van szó, ne beszélj nekem szerelemről!

– Ne ordíts! Behallatszik.

– Megyek, és orrba vágásokkal ébresztem föl!

Badal el is indult a lánya szobája felé, alig várta, hogy megpillantsa a rémült tekintetét, amikor rájön, hogy az orvos apjára lesz szüksége a szorult helyzetében.

A felesége visszatartotta.

– Megbolondultál? Azt akarod, hogy sokkot kapjon?

– A földbe taposom! Széttrancsírozom azt a tanárt! – tombolt a doktor. – Akasztófára juttatom! Tegnap is egész nap vele volt!

– A lányodról van szó! – csitította Badalné. – Ne akarj botrányt! Majd én beszélek vele.

Badal toporzékolva tiltakozott.

– Nem! Én is ott akarok lenni!

Abban maradtak, hogy megvárják, míg Tímea magától fölébred.

Meg is jelent, teljesen felöltözve, útra készen, kezében ugyanazokat a jegyzeteket tartva, mint előző nap.

Badalné úgy próbált tenni, mintha semmi baj nem lenne.

– Jó reggelt, kislányom! Hogy aludtál?

– Van narancs? – kérdezte a lány.
Badalné már hozta is át a gyümölcsöskosarat a nappaliból.
– Persze, hogy van. Mást nem akarsz enni?
Tímea kiválasztott egy narancsot, tétován tartotta, majd odanyújtotta az anyjának.
– Meghámozod?
Badalné elkezdte pucolni.
A doktor visszafogta magát.
– Hova mész?
Csöndesen kérdezte.
Tímea közönyös hangon válaszolt.
– Ugyanoda, ahova tegnap. Tanulni.
Erre aztán Badal úgyszólván fölördített.
– Ugyanoda?!!!
– Tegnap elég későn jöttél haza, nem gondolod? – mondta Badalné.
A doktor félretolta a feleségét.
– Elég a rizsából! Nem tűröm, hogy tovább hazudozz nekünk!
Tímea hátrébb lépett, hogy távolabb kerüljön az apjától.
– Megörültél? Mit meresztgeted a szemedet!
Badalné arra kérte a férjét, hogy hagyja őt beszélni.
Hiába.
– Suszter Balázs – üvöltötte Badal. – Mond ez a név neked valamit?
– Persze, hogy mond. A magyartanárom.
A lány olyan elvetemült hazudozó, hogy még csak zavarba se jön. Érdekes módon ettől a fölismeréstől a doktor kissé lecsillapodott. Feladatnak fogta föl. Meg kell törni, le kell alázni a kis *kurvát!*
– Akivel tegnap egész nap együtt heteygettél! Még délelőtt elhagytátok a tanár úrral Füzeset, jól mondom?
– Menjete a francba! Leselkedtek utánam? Nyomoztok?
Badalné, látva, hogy a lány lecsapja a közben megpucolt, neki átadott narancsot, és távozni készül, arra kérte, hogy egyen valamit.
Badal nem bízott a pusztá szavakban, a karjánál fogva visszarántotta Tímeát.
– A meneteszt eredménye pozitív volt – kiáltotta.
A lány ki akart szabadulni az apja szorításából.
– A micsodának az eredménye?
– A vizeletemből kimutattam, hogy teherbe estél!
Tímea ettől se tört meg, inkább megkeményedett.
– Te meg vagy buggyanva! – ordított rá az apjára. Végre sikerült kiszabadítania a karját.
– Eddig csak a fiókomban kutattál, most már lopod a pisámat is?
– Ez komoly dolog, Timike. Nem vicc – mondta Badalné.
– Az a tanár nem szeret téged! – közölte a doktor. Kihasznál! Be akar furakodni a családunkba!
Tímeából kitört a röhögés.
– Úgy utál titeket, mint a szart!
– Majd én elintézem őt, ne félj! – sziszegte a doktor.
Tímea megvető fintorral legyintett az apjára.
– Pártot alapítanak, amivel megdöntik a titeket, és akkor majd elmehetsz a picsába, te, Sherlock Holmes!
Kirohant, bevágta magát az autójába. Csikorgó kerékkal kihajtott a kertből, és elsüvített.
Badal máris kapta föl a saját autója kulcsát.
– Gyerünk utána! – szólt oda a feleségének.
Badalné félt a botránytól, akadékoskodott, hogy úgysem érnék utol Tímeát. A doktor azonban kijelentette, hogy tudja, hova megy a lánya.
– Rá akarsz törni arra a tanárra? – kérdezte Badalné.
Badal gyűlölettel nézett a semmibe, Füzes irányába. Mintha átlátna a falon.
– Csak nem hagyom, hogy ma is egész nap zavartalanul folyjon ugyanaz, mint tegnap!

Badalné tétovázott, inkább otthon maradt volna.

– Gondolkozz! – kérte a férjét. – És ott van a magzat. Attól, hogy botrányt csinálsz, nem lesz semmi megoldva, sőt!

– A magzatot is szépen elintézzük! Nem hagyom, hogy egy percig is tapogassa a lányomat! Jössz, vagy menjek egyedül?

Tímea belenézett a visszapillantó tükörbe, észrevette, hogy a szülei követik. A doktor olyan gyors tempóval haladt, hogy ledolgozta a hátrány nagy részét. A lány erősen a gázpedálra taposott.

A hajsza addig fokozódott, míg Badal megfeledkezett az óvatosságról. Hogy ne kelljen lassítania, egy kanyarban átment a túlsó sávba, és belerohant a szemből jövő, addig nem látható teherautóba.

Tímea belepillantgatott a tükörbe, de a kanyar miatt csak annyit vett észre, hogy sikerült az üldözőit lerázni. Bekapcsolta az autómagnót, hangosan szólt a zene.

Cigaretta és rágógumi rágcsálva szállt ki az autóból.

Furcsának találta, hogy Suszter Balázs lassan, óvatosan nyitotta ki az ajtót, és csak résznyire. Mintha félne valamitől, úgy nézett. Igaz, erre a napra nem volt megbeszélve, hogy jön, de akkor is, mitől fél.

Aztán csodálkozott. Nagyon csodálkozott. Túlságosan meglepődött.

– Szervusz! – köszönt neki a lány.

– Te vagy az? Mit keresel itt? Neked tanulnod kellene ma, nem ezt beszéltük meg? – hadarta.

Tanárosan. Nem állt össze Tímeának a kép. Tekintettel a viszonyukra. És az előző napra.

– Beengedsz? – kérdezte.

Balázs helyett, hogy félreállt volna, tovább kérdezősködött.

– Valami baj van?

Tímea egyszerűen eltolta az útjából, és belépett a lakásba.

– Van nálad valaki? – érdeklődött a lány.

Nem hitte, hogy igen, sőt, képtelenségnek tartotta. Rutinkérdés volt. Netán sugallat.

– Nincs – válaszolta Balázs szokatlanul halkán.

Közben a padlót bámulta.

– Ezek mindent kinyomoztak! – közölte Tímea.

– Kik?

Igazából nem érdekli, csak „tudakolja”, gondolta a lány. Mintha számára közömbös, vagy majdnem közömbös témáról lenne szó. Mások ügyéről.

– Az ilyen szülőktől le kell lépni! Nem érdekel az érettségi! El akarok menni! El akarok menni!

Tímea dühösen, hangosan tört ki. Észrevette, hogy Suszter Balázs nem veszi szívesen az emelt hangját, de valamiért nem akarja csitítani sem.

– El kell vetetni a gyereket – szögezte le Tímea.

Föl illett volna kiáltania a meglepődéstől, de Suszter tanár úr szinte súgta.

– Gyereket?!

Gondterhelten ide-oda járkálni kezdett a szobában.

Tímea ledobta magát a kedvenc foteljába, a szokásos helyére, és keresztbe vetette a lábát. Minél ellenállhatatlanabb szándékozott lenni, maga sem értette, miért.

– Ezek örültek! – jelentette ki. – Az apám mintát vett a pisimből.

A tanár úrból, bármennyire is vissza akarta tartani, kiszabadult egy sóhajtás.

– Nem számítottam üdvrivalgásra – mondta Tímea.

Suszter a lány felé vette az irányt, szorosan mellé lépett, át kívánta ölelni. Tímea azt érezte, hogy ez is arra megy ki, hogy beszéljen halkabban. Eltolta magától.

– Mit csináljunk? – kérdezte. – Mindjárt itt lesznek.

Erre aztán Suszter Balázs fölkialtott.

– Idejönnek hozzám?!!!

– Leráztam őket az úton – mesélte a lány –, de mivel tudják, hogy rólad van szó, talán azt is tudják, hol laksz. Kinyomozták a címedet, ezek mindenre képesek. Tűnjünk el! Szökjünk el valahová, ahol senki sem ismer minket!

Suszter az állát dörzsölgette. Az volt a véleménye, hogy nem megfelelőek a körülmények.

– Folyton csak a körülmények és az akadályok! – Tímea már kiabált. – Egyébként ne-hogy azt hidd, hogy meg akarom tartani a gyereket!

Suszter nem szólt semmit.

– Azt akarod, hogy megtartsam? – érdeklődött Tímea.

Nyílt a fürdőszoba ajtó, kilépett egy szőkitett hajú nő, egy szál pongyolában, mezít-láb. Geróné, Tímeaék csak így hívták. Kémiát tanított a gimnáziumban. Körülbelül egy-ídős lehetett Suszterrel.

– Csókolom! – köszönt neki a lány automatikusan.

Aztán kitört belőle a röhögés.

Majdnem megszakadt tőle. Fölpattant elhagyta a lakást, csaknem megfulladt a szűn-ni nem akaró röhögéstől.

Ami az autóban ülve zokogássá változott, úgyszólván átmenet nélkül. Ilyesmit még nem tapasztalt magán. Föltekintett a házra, tudta, melyik két ablak Suszter lakásáé. Mindegyi-ken elhúzták a sötétítő függönyt.

Mire Marikáékhoz ért, újra bömbölt a magnó, füstölt a cigaretta, ide-oda helyezgette a nyelvével a rágógumit.

A csöngetésre megjelent Marika anyja, kulccsal a kezében. Kiderült, hogy a barátnője hajnalig tanult, és még alszik. Az anyja szerint épp ideje fölébreszteni. Tímea közben be-lépett a kapun. Hirtelen az órájára nézett. Megállt.

– Inkább nem is megyek be – mondta. – Tulajdonképpen búcsúzni jöttem.

A barátnője anyja csodálkozott.

– Azt hittem, tanulni. Hova mész?

Tímea nagy átéléssel nézett egy irányba, abban a pillanatban esküdni mert volna rá, hogy arra van Párizs.

– Párizsba – mondta.

A barátnője mamája alig jutott szóhoz a meglepetéstől.

– Párizsba? És mi lesz az érettségivel?

Tímea sietett az autójához.

– Rohanok, délután indul a gépem Pestről, még össze se csomagoltam.

– Ébreszd föl! – mondta Marika anyja. – Legalább köszönj el tőle!

– Majd írok. Mindent megírok.

Miután fölberregett az autó motorja, Marika anyja mosolygott, integetett, közben kifejezte a véleményét. Magának, hal-
kan.

– Mindig is dilis voltál, de hogy az apá-
dék hogy egyezhettek ebbe bele, nem ér-
tem!

Tímea próbálta visszatartani, de újra
meg újra kitört belőle, hol a röhögés, hol
a sírás. Így vezetett a hazafelé úton.

Abban a kanyarban, ahol idejövet a szü-
leit lerázta, helyszínelő rendőröket vett ész-
re, az egyik integetett, hogy lassítson. Mel-
lette egy keresztben álló, villogó lámpájú
szolgálati kocsi blokkolta az egyik sávot. Az
út jobboldalán teherautó állt, orral az út-
ról kifelé, féloldalasan. Mellé érve, Tímea

megpillantotta a horpadt elejét, a túloldalon a padka menti árokba fordulva egy személy-
autóroncs fara meredezett. Ismerősnek tűnt.

A lány nemcsak lassított, hanem meg is állt. Kiszállt, bár járva hagyta a motort, mint
aki mindjárt menni szándékozik tovább.

Közelebb sétált a roncsához. Az apja autójának maradéka volt. Bámulta az ismerős ülés-
huzat véres foszlányait.

– Velük mi lett? – kérdezte a mellette álló rendőrtől.

Az sóhajtott, ingatta a fejét.

Tímea ordított.

– Hol vannak?

A rendőr megszakította a méricskélést. A társa pedig az aszfaltra rajzolt jelek fotózását.

– Elszállították őket – válaszolta.

– Hová?

A rendőr úgy tett, mintha meg se hallotta volna.

– Hová? – ismételte meg a kérdést Tímea.

A rendőr a társára pillantott, de még mindig nem válaszolt.

– Az apám és az anyám volt! – üvöltötte a lány.

Amennyiben hozzátartozó, megadhatják az információt, így döntött a két rendőr.

– A sofőr és az utasa is szörnyethalt – mondta a korábban méricskélő.

Tímea iszonyodva hátrálni kezdett. Egy visszatérő rémálma vált valóra. ■ ■ ■

■ **Csaplár Vilmos** (Budapest, 1947) Író. Könyvei a Kalligramnál: *Igazságos Kádár János* (2006, 2010), *Hitler
lánya* (2009), *A magyarok* (2011), *Edd meg a barátodat!* (2013), *Istennel, vagy nélküle* (2016). Itt közölt
írása a Könyvhéten megjelenő új novelláskötetében szerepel.